

Tropenartsen zijn er in drie soorten, zegt **Jorieke van der Stelt**. De missionaris, de avonturier en de idealist. Zij is een mix van de laatste twee. Net terug uit Papoea-Nieuw-Guinea probeert ze zonnepanelen te regelen voor het ziekenhuis waar ze werkte.

Wel tropenarts, geen held

Held. Sommige mensen noemden Jorieke van der Stelt (33) en haar vriend Floris (34) zo nadat ze waren verschenen in een tv-uitzending van Floortje naar het einde van de wereld. Tropenarts Jorieke en Floris, huisarts, waren te zien in het plattelandsziekenhuis in Papoea-Nieuw-Guinea.

Ze zag ze onder meer bezig, in primitieve omstandigheden, met een jonge man met hersenletsel door een vechtpartij. Volgens Jorieke worden tropenartsen wel verdeeld in missionarissen, avonturiers en idealisten. Zij voelt zich idealist en avonturier. Maar held, dat niet. Ze wijst op de vele vliegkilometers die ze al maakte. 'Mijn ecologische footprint is veel groter dan die van de gemiddelde Nederlander.'

Het is begin maart. Jorieke is thuis bij haar ouders in Losser. Heerlijk, een wasmachine onder handbereik. En nagekomen winterkou! De alumna die ooit op eigen houtje de Elfstedentocht schaatste, hoopt nog wat rondjes te maken op natuurijs.

Na een half jaar in de jungle moet Floris in Nederland aan de bak als huisarts, om zijn registratie niet te verliezen. Jorieke zoekt een specialisatieplek als huisarts. Maar eerst wil ze nog een paar maanden naar een ver buitenland. Ze heeft een mooi en leerzaam project in Sierra Leone op het oog.

Jorieke studeerde geneeskunde aan de RUG en deed haar tropenspecialisatie in Almelo en Doetinchem. In Groningen zijn geen opleidingsplekken. Sinds 2012 is tropenarts, ofwel arts internationale gezondheidszorg, een officieel specialisme. Maar de financiering van opleidingsplekken blijft uit. De

minister vindt dat tropengeneeskunde te weinig oplevert voor de zorg in Nederland. Ziekenhuizen, die de opleidingsplekken zelf betalen, beginnen af te haken.

Jorieke schat dat ze iets van tienduizend euro eigen geld in haar opleiding heeft moeten stoppen. Een extra cursus hier, een ticket daar. Ze teerde in op haar spaargeld en leende van haar vader. Het zij zo. 'Dit vak doe je niet om rijk te worden. En ik heb weinig nodig. Ik heb geen auto, geen huis, geen kinderen. Ik heb geen dure hobby, behalve in het buitenland werken.'

Twee ton zou ze wel graag willen hebben. Voor zonnepanelen op het dak van het ziekenhuis van Kikori. Zij en Floris startten daarvoor crowdfunding 'Kikori solar' (www.kikori.nl). Kikori Hospital is nu afhan-

kelijk van 1200 liter diesel per week die een plaatselijke oliemaatschappij schenkt voor de generatoren. Zonnepanelen zijn duurzamer en betrouwbaarder. Met twee ton kan het ziekenhuis helemaal over op zonnekracht. In Nederland houdt Jorieke de donatieteller goed in de gaten, als de panelen gelegd worden, wil ze met Floris gaan kijken in Kikori.

Wil ze huisarts zijn? Of toch liever tropenarts? 'Ik denk daarover na: Wat is nou echt mijn plek op deze aarde?' Misschien wil ze zich in de toekomst richten op vrouwenrechten en geboorteregulatie in relatie tot overbevolking. 'We vernietigen de aarde.' In Papoea-Nieuw-Guinea zag ze een boot varen. Een miljoen kilo tonijn aan boord! 'Ik weet nog hoe ik zei: "Sorry aarde, dat we zo slecht met je omgaan"'